

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobců:

a) M. T., narozen X

b) A. T., narozena X

c) J. U., narozena X

všichni státní příslušníci Arménské republiky
bytem X

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. OAM-158/LE-LE05-ZA13-2019 a č. j. OAM-159/LE-LE05-ZA13-2019

takto:

- I. Řízení vedená u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Az 10/2020 a sp. zn. 53 Az 11/2020 se spojují ke společnému projednání. Věci budou dále vedeny pod sp. zn. 53 Az 10/2020.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. OAM-158/LE-LE05-ZA13-2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. OAM-159/LE-LE05-ZA13-2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci a) a b) se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. OAM-158/LE-LE05-ZA13-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí A“). Žalobkyně c) se žalobou podle téže části s. ř. s. domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. OAM-159/LE-LE05-ZA13-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí B“; společně s napadeným rozhodnutím A dále jen „napadená rozhodnutí“).
2. Napadeným rozhodnutím A žalovaný rozhodl, že se žalobci a) a žalobkyni b) mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu jim žalovaný neudělil proto, že v řízení neuvedli nic, z čeho by vyplývalo, že by jakýmkoliv způsobem v zemi původu uplatňovali politická práva. Azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný žalobcům a) a b) neudělil proto, že nedospěl k závěru, že by žalobci mohli v zemi původu pociťovat důvodnou obavu z pronásledování odůvodněnou některou ze skutečností uvedených v tomto ustanovení. Žalobci sice uvedli, že jsou jezidské národnosti a náboženství, neuvedli však žádnou skutečnost, která by dovozovala podřadit jejich obavy pod některý z relevantních důvodů azylu, neboť jejich problémy se vztahují k osobě otce žalobkyně c), který má žalobci a) a žalobkyni c) hrozit zabitím, což policie podle žalobců odmítá řešit. Podle informace o zemi původu týkající se situace v policii však dochází k reformám a k boji proti korupci, dochází k prověrkám napříč policií, byly ohlášeny strukturální změny. Z těchto informací žalovaný dovozuje, že má-li soukromá osoba konflikt s jinou soukromou osobou, policie tyto konflikty řádně řeší. Žalobci a) a b) pasivitu policie odůvodňují negativním vztahem policistů k Jezídům, což je podle žalovaného v rozporu s další zprávou o zemi původu, tentokrát přímo k jezidské menšině. Podle této zprávy neexistují téměř žádné důkazy o diskriminaci menšin, byť mají menšiny jen omezené zastoupení ve vládě. Žalovaný zdůraznil, že se incident měl stát v únoru 2019 a již 1. 3. 2019 žalobce a) a žalobkyně c) opustili zemi původu. Z toho, že se během dvou až tří týdnů vyšetřování nijak výrazně neposunulo, nelze usuzovat, že policie incident vůbec neřeší. Podle žalovaného je nepravděpodobné, že by policie nereagovala na ohrožení osob člověkem, který má kriminální minulost a byl odsouzen pro násilnou trestnou činnost. Žalobce a) nevyužil všech možností, které mu právní řád země původu nabízí, a svou situaci řešil rovnou vycestováním. Žalovaný rovněž posoudil, zda žalobci a) a b) nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Podle něj nevyšlo najevo, že by žalobcům a) a b) hrozil trest smrti; ze zpráv o zemi původu navíc vyplývá, že trest smrti v zemi jejich původu ani uložit nelze. Žalobcům nehrozí ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný na tomto místě opět shrnul závěry o stavu policie a uvedl, že žalobce a) nevyčerpal všechny možnosti, které mu právní řád země původu k ochraně jeho práv nabízí. Samotné území země původu není zasaženo ozbrojeným konfliktem. Vycestování žalobců a) a b) nebude v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný proto neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

3. Napadeným rozhodnutím B žalovaný rozhodl, že se žalobkyni c) mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Důvody, proč žalovaný žalobkyni c) neudělil azyl podle § 12 zákona o azylu či doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu jsou shodné s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí A, které soud shrnul v bodu 2 tohoto rozsudku.

Obsah žalob a vyjádření žalovaného

4. Argumentace obou žalob je totožná. Žalobci zaprvé namítají, že žalovaný je nesprávně neposoudil jako zranitelné osoby. Těmi však žalobci jsou v souladu s § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a podle čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), protože jsou rodina s nezletilým dítětem. Žalobci dále nesouhlasí se závěrem, že jednání, které popsali ve svých žádostech, není možné kvalifikovat jako pronásledování. Žalobci jsou v zemi původu součástí jezídské menšiny. Čelili intenzivnímu tlaku ze strany otce žalobkyně c), který jí a žalobci a) vyhrožuje smrtí. Podle jezídských tradic je totiž ke sňatku dcery potřebný souhlas jejího otce. Otec se sňatkem žalobkyně c) nesouhlasil, žalobkyně c) se vdala bez jeho vědomí. Se žalobcem a) se přestěhovala z obce, kde bydlela, do Jerevanu, i tam je však otec a jeho „kriminální kamarádi“ našli. Mezi otcem žalobkyně c) a otcem žalobce a) došlo k potyčce, při níž byl otec žalobce a) zbit do bezvědomí a měl zlomenou ruku. Incident hlásili na policii, policejní orgány několikrát kontaktovali. Nedostalo se jim však žádné reakce, neboť policie podle žalobkyně c) Jezídy „nepovažuje za lidi“, považuje je nevzdělané, nevyvinuté, neplnohodnotné lidi. Žalobci a) a c) nemohli svůj problém vyřešit ani vnitřním přesídlením, protože otec žalobkyně c) by je našel kdekoliv. Tento skutkový stav podle žalobců spadá pod definici pronásledování uvedenou v § 2 odst. 4 zákona o azylu [příp. čl. 9 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“)], a je tak důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobci dále poukázali na čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, podle níž je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování to, že žadatel již byl pronásledován, ledaže existují závažné důvody se domnívat, že pronásledování se již nebude opakovat. Žalovaný uzavřel, že žalobci uváděný incident byl pouze ojedinělým a nahodilým, jde však o jeho nepodložená tvrzení. Žalovaný měl tato svá tvrzení opřít o závažné důvody, což však neučinil. Žalovaný tak v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přijaté řešení pak není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu; napadená rozhodnutí tak nejsou ani v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný nakonec nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobců a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo; napadená rozhodnutí jsou tak v rozporu též s § 50 odst. 4 správního řádu. Dále žalobci namítají, že žalovaný žalobce neoznačil jako součást sociální skupiny, jak je definovaná mimo jiné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003-48. Sama příslušnost k sociální skupině může být podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, důvodem pro udělení azylu, pokud existence odůvodněného strachu z pronásledování vyvěrá z příslušnosti k této menšině. Jezídové jsou v zemi původu státními orgány diskriminováni. Žalovaný proto nemohl dojít k závěru, že žalobci neměli v zemi původu

problémy kvůli příslušnosti k sociální skupině. Žalovaný ze zpráv o zemi původu účelově vybíral informace, které podporovaly jeho tvrzení, což však Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Azs 41/2007-103, označil za nepřípustné. Dále žalobci nesouhlasí se závěrem žalovaného, že považuje za nepravděpodobné, že by policie nereagovala na ohrožení osoby člověkem s bohatou kriminální minulostí. Žalobci se na policii v zemi původu obrátili několikrát, policie však pronásledování nezastavila ani se případem nezabývala. Tato nečinnost byla v příčinné souvislosti s příslušností žalobců k sociální skupině Jezídů. Z judikatury Nejvyššího správního soudu podle nich vyplývá, že žalovaný se nemůže spokojit s konstatováním, že v zemi původu je zakotvena právními předpisy ochrana lidských práv, ale musí zkoumat, zda jsou tyto předpisy v praxi využívány. Ochrana, která byla žalobcům v zemi původu poskytnuta, nebyla dostatečná, protože násilí poté ještě více eskalovalo. Není proto adekvátní po žalobcích požadovat, aby incident hlásili stále znovu, neboť se obávali, že by tím na sebe pouze upozornili. Žalobci také nesouhlasí se žalovaným, že nelze usuzovat na nečinnost policejního orgánu z toho, že nedostali odpověď do dvou až tří týdnů; v případě ohrožení života musí policie situaci řešit bezodkladně. Žalovaný se nemohl spokojit se zjištěním, že policie věděla o pronásledování žalobců, ale měl též zkoumat, zda jim byla poskytnuta odpovídající a dostatečná ochrana (§ 2 odst. 6 zákona o azylu). Navíc podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100, a ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51), pokud menšina, již je žadatel o azyl příslušníkem, čelí v zemi původu diskriminaci, není možné neudělit žadateli azyl jen proto, že žadatel nepožádal o pomoc orgány veřejné moci v zemi původu. Argumentaci žalovaného považují žalobci za absurdní: je jim kladeno za vinu, že se rozhodli rovnou vycestovat, čímž nevyčerpali možnost ochrany před pronásledováním v zemi původu. Pokud by však v zemi původu zůstali po delší dobu a teprve poté o mezinárodní ochranu požádali, žalovaný by jim to jistě vytýkal, neboť to svědčí o menší intenzitě pronásledování a odůvodněných obav. Žalobci dále upozorňují, že v azylových věcech postačí, že je nebezpečí pronásledování přiměřeně pravděpodobné (pravděpodobnost, že následek nastane, musí být vyšší než pravděpodobnost, že nenastane); v případě doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu pak stačí reálné nebezpečí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Žalobci proto navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil.

5. Žalovaný se k oběma žalobám vyjádřil shodně. Uvedl, že pokud žalobci namítají, že je žalovaný neoznačil jako zranitelnou osobu, není zřejmé, jakého pochybení se žalovaný dopustil tím, že je za zranitelnou osobu neoznačil. Žalovaný se dostatečně v odůvodnění napadených rozhodnutí zabýval tím, proč žalobcům neudělil azyl nebo doplňkovou ochranu. Žalovaný porovnal výpověď žalobců s informacemi o zemi původu, které si vyžádal, a to z více nezávislých, ověřitelných a volně dostupných zdrojů. Z nich nevyplývá, že by Jezídi byli v zemi původu žalobců chápáni tak, jak líčí. Jezídi nejsou, stejně jako ostatní obyvatelé země původu, vystavováni tak zavržením hodnému chování, o kterém žalobci hovoří. Výpověď žalobců se proto zdá žalovanému zkreslená. K námitce žalobců, že je žalovaný neoznačil jako členy určité sociální skupiny, žalovaný uvádí, že tuto námitku přednáší v souvislosti s údajným diskriminačním jednáním vůči Jezídům, které však žalovaný neshledal. Žalobkyně má možnost řešit své problémy přímo v zemi původu. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobami k tomu oprávněnými a že splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Jde tedy o žaloby věcně projednatelné. Soud napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy EU byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobců o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána po tomto datu, mohou se žalobci dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
8. Vzhledem k tomu, že žaloby směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově a právně souvisejí, rozhodl soud podle § 39 odst. 1 s. ř. s. výrokem I o spojení řízení ke společnému projednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

9. Ze správního spisu č. j. **OAM-158/LE-LE05-2019** [řízení ve věci žalobce a) a žalobkyně b)] soud zjistil, že žalobce a) požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 3. 2019 a dne 6. 3. 2019 poskytl údaje k podané žádosti. Uvedl, že je státním příslušníkem Arménské republiky, jezidské národnosti a náboženského přesvědčení. Není členem žádné politické strany nebo organizace, nemá politické přesvědčení ani není nijak angažován. Je ženat se žalobkyní c), která je těhotná. Ze země původu odletěli 1. 3. 2019 do Moskvy, kde zůstali 2 dny v hotelu. Pak si koupili letenky do Kyjeva přes Prahu, chtěli ale rovnou zůstat v Praze. V členském státě EU dříve nepobýval, o mezinárodní ochranu nežádal. Je zdravotně v pořádku, neléčí se, nemá žádná omezení. Svou žádost odůvodnil tím, že „unesl“ žalobkyni c) s jejím souhlasem, její otec s tím ale nesouhlasil, protože žalobce a) je starší než žalobkyně c). Otec žalobkyně c) mu vyhrožoval zabitím. Ke svatbě postačil souhlas matky žalobkyně c), který dostali, a proto se vzali. Nyní se bojí otce žalobkyně c), aby jim něco neudělal.
10. Při pohovoru dne 30. 4. 2019 žalobce a) uvedl, že se na jejich situaci nic nezměnilo. V ČR si zvykli a cítí se tu v bezpečí. V zemi původu jezdíval ze své vesnice za kamarádem do jiné vesnice, kde viděl žalobkyni c). Ta se mu líbila, ale neměl odvahu s ní promluvit. Poprvé ji oslovil 8. 1. 2019 v obchodě. Snažil se s ní navázat vztah, náklonnost byla oboustranná, začali se spolu stýkat. Otec žalobkyně c) však byl agresivní a vznětlivý. Viděl se s ním třikrát. Poprvé s ním mluvil v listopadu 2018, naposledy v lednu 2019, kdy šel požádat o ruku žalobkyně c). Chtěl nejdříve mluvit s otcem žalobkyně c), neboť to tak vyžaduje tradice. Otec žalobkyně c) se svatbou nesouhlasil. Podle tradic jsou rodiče odpovědní za následný život svých dětí, proto se angažují do výběru partnera a sňatku. Problémy v rodině pak řeší rodiče manželů. Stává se též, že otec zabije svou dceru proto, že se nechovala správně. Dcera musí podle tradic poslouchat své rodiče. Přesto se

se žalobkyní c) oženil, měli souhlas její matky. Svatba proběhla na úřadě a byla tam přítomna jen její matka. Neměli hostinu, byť je to podle tradic důležitější než samotná registrace na úřadě. O svatbě nevěděli ani rodiče žalobce a). Oddací list dostali 29. 1. 2019. Žalobce a) šel se svými rodiči do domu, kde bydlela žalobkyně c) a její matka. Otec bydlel jinde, rodiče žalobkyně c) jsou rozvedení, a proto ho přizvali. Přišel se svými dvěma bratry, byl opilý, hrubý a vyhodil je, že jim ruku žalobkyně c) nedá. Matku žalobkyně c) napadlo, že zorganizují „únos“ žalobkyně c). To se stalo 1. února. Tehdy se přestěhovali do Jerevanu, kde žili asi týden. Žalobce a) zjistil, že otec žalobkyně c) byl našťavaný, že o tom mluvila celá vesnice. Po týdnu se vrátili. V únoru 2019 se jednoho dne žalobce a) vrátil z práce a dozvěděl se, že u nich doma byl otec žalobkyně c) se svými kamarády. Došlo k potyčce mezi otcem žalobce a) a otcem žalobkyně c) a jeho přáteli a otec žalobce a) byl brutálně zbit.; řekli, že pokud žalobce a) najdou, zabijí ho, a odešli. Incident ohlásili policii před tím, než odvezli otce žalobce a) do nemocnice, ale nikdo nepřišel. Policisté přijeli za otcem žalobce a) do nemocnice sepsat, co se stalo, ale byl na nich vidět nezájem. Žalobce a) a žalobkyně c) odjeli do Jerevanu, kde pak bydleli v bytě příbuzných. Vzali s sebou i otce žalobce a), báli se ho v rodné vesnici nechat. Báli se, že otec žalobkyně c) a jeho přátelé opět přijdou. Policie jim neposkytla žádnou ochranu. Také v Jerevanu byli na policii, ale policie nereagovala. Pak šli na policii ještě jednou, tehdy jim řekli, že si mají jejich věci řešit sami. Úřadům v zemi původu na Jezídech nezáleží. Navíc je tam velká korupce. Tehdy se rozhodli, že odcestují. V den, kdy odlétali (28. 2. 2019), přišel do jejich bytu otec žalobkyně c) a ptal se po nich. Pak se objevil i na letišti, ale otec žalobce a) jej zahlédl a vyhnuli se mu. Co se týče vyšetřování, policie je již nekontaktovala. Kamarád se jim stará o dům, od něj ví, že policisté již nepřišli. On sám policii již nekontaktoval. Neví, proč se tím policie nezabývá, jestli je otec žalobkyně c) podplatil. Asi by musel někoho zabít, aby se tím zabývali. Otec žalobce a) odjel do Ruska, žalobce a) s ním není v kontaktu. Matka žalobkyně c) žije ve svém domě. Otec žalobkyně c) je kriminálník, byl čtyřikrát odsouzen za krádež, podvody a zabití.

11. Dne 31. 10. 2019 se narodila žalobkyně b), dcera žalobce a) a žalobkyně c). O mezinárodní ochranu žalobkyně b) požádal žalobce a). Jako důvod žádosti uvedl, že sám žádá o mezinárodní ochranu, protože jim v zemi původu hrozí smrt.
12. Správní orgán si vyžádal několik tematických zpráv o zemi původu.
13. Ze zprávy týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi soud zjistil následující: země původu žalobců je organizací Freedom House hodnocena jako částečně svobodná země. Přistoupila k řadě lidskoprávních mezinárodních smluv, ústavně jsou garantována všechna základní práva, nicméně některá jsou nedostatečně implementována. Objevily se také informace o narušení některých principů ze strany bezpečnostních složek, přetrvávaly zprávy o týrání ze strany bezpečnostních složek a ve vězeních. Neexistovala ochrana proti mučení a nelidskému zacházení.
14. Ze zprávy o stavu policie soud zjistil, že pod vlivem Rady Evropy, Evropské unie a OBSE došlo k reformám v organizaci policie. Tehdejší arménský premiér, který nastoupil do funkce roku 2018, si jako hlavní úkol stanovil boj proti korupci v policii. K systematickému prověřování korupce nedocházelo, nicméně někteří policisté z funkce odešli proto, že již nemohli úplatky vybírat, a povolání proto již nebylo tak výnosné. Došlo také ke strukturálním reformám policie. V případě soukromých sporů záviselo řešení na tom, kdo je na sporu účasten; spory mezi „normálními“ lidmi policie řádně řeší, problém bývá u sporů, do nichž jsou zainteresováni „dobře situovaní lidé“. V době

vyhotovení zprávy však probíhalo několik řízení proti policistům, kteří porušili předpisy. Zejména šlo o vyšetřování použití nepřiměřeného zásahu při poklidných demonstracích. Policie stále vidí přiznání jako klíčový důkaz, nejsou využívány moderní vyšetřovací techniky a nemá základní kancelářské vybavení. Kvůli zhoršení statistik se policie odmítá zabývat složitými případy. Nejvážnější porušování práv se dělo proti demonstrantům. V tomto ohledu nedocházelo k dostatečným reformám; mučení, ani kruté zacházení údajně nepřestaly. Objevovaly se zprávy o týrání zadržených policií. Na chování policisty lze podat stížnost, ta je však závislá na ochotě ke korupci nebo známostech. Případy jsou uzavírány nebo odkládány na neurčito pro „administrativní nebo správní skuliny“. Obecně však od roku 2018 došlo ke zlepšení situace.

15. Ze zprávy týkající se postavení Jezídů v zemi původu žalobců soud zjistil následující: Jezídové jsou největší etnickou menšinou. Žijí tradičním způsobem života v uzavřených komunitách v horských oblastech. Jsou zastoupení v místních komunitách, mají vyhrazen jeden poslanecký mandát. Neexistují téměř žádné důkazy o etnické nejednotě nebo diskriminaci nearménských menšin, skupina jako taková nepředstavuje zranitelnou skupinu. Na druhou stranu je označení „Jezíd“ vnímáno veřejností jako urážka, dochází k šikaně jezidských dětí ve školách, k diskriminaci ze strany místních úřadů a bezpečnostních složek. Jezídové též byli znevýhodněni při přidělování privatizované půdy. V jezidské komunitě docházelo k brzkým sňatkům dívek mladších 18 let. Arménské úřady neměly efektivní mechanismy k boji proti tomuto fenoménu.
16. Z lékařské zprávy MUDr. M. S. ze dne 27. 8. 2019 vyplývá, že žalobce a) trpěl poruchou přizpůsobení – úzkostně depresivní reakcí a byl léčen léky.
17. Ze **správního spisu č. j. OAM-159/LE-LE05-2019** [řízení ve věci žalobkyně c)] soud zjistil, že žalobkyně dne 3. 3. 2019 požádala o mezinárodní ochranu a následně dne 6. 3. 2019 poskytla údaje k této žádosti. Uvedla, že je státní příslušnicí Arménské republiky, jezidské národnosti a vyznání, není nijak politicky angažovaná. Je vdaná, bezdětná, v době poskytnutí údajů byla těhotná. Její život v zemi původu je ohrožen, protože ji chce zabít její otec. Vdala se se souhlasem své matky, otec s tím nesouhlasil a nyní jí a jejímu manželovi [žalobci a)] vyhrožuje.
18. Při pohovoru konaném dne 30. 4. 2019 žalobkyně uvedla, že se její situace nezměnila. Její otec chtěl zabít jejího manžela. Pokud by zůstali v zemi původu, byli by již oba mrtví. Její otec byl čtyřikrát trestně odsouzen za zabití a loupeže. Byl několikrát odsouzen, detaily žalobkyně c) přesně nezná; když byla malá, byl ve vězení. Jeho chování je abnormální. Rodiče jsou rozvedení, otec s nimi nežil a nestýkali se, matka si to nepřála. Jejího manžela chtěl její otec zabít proto, že ho její manžel třikrát žádal o její ruku, otec však se sňatkem nikdy nesouhlasil; vždy mu řekl, že má jít pryč, že mu žalobkyni c) nedá. Také říkal, že nemá dceru na vdávání, a pokud si pro ni někdo přijde, podřízne ho. Přesto se však vdala, pro otce je to hanba a chce je potrestat. V jejich komunitě se dcery proti rodičům vůbec nesmí postavit, je to proti tradici. Proto by je její otec zabil, protože je to pro něj hanba, porušení tradice a cti. S manželem se znala od vidění. Dne 8. 1. 2019 ji oslovil, rozuměli si a rozhodli se být spolu. Vzali se 20. 1. 2019 na matrice, oddací list získali 29. 1. 2019. Se sňatkem souhlasila její matka. Dne 1. 2. 2019 pak s manželem utekli do Jerevanu. Neměli žádnou svatební oslavu. Pak se vrátili, ale došlo k incidentu. Její otec se svými „kriminálními kamarády“ přišel k nim domů. Volal, kde je její manžel, že mu podřízne hrdlo. Pak šel za jejím tchánem a říkal, že ji i jejího manžela zabije. Její tchyně zavolala policii, ale nikdo nepřišel. Její otec se svými přáteli pak zaútočili na jejího tchána rýčem,

zlomili mu ruku a zbili ho, až upadl do bezvědomí. Pak odešli. Tchána odvezli do nemocnice. Přijela za ním policie, sepsali protokol, ale pak se neozvali. Její manžel se na policii obrátil znovu, ale ta ho ignorovala. Zemi původu opustili 28. 2. 2019, kdy odletěli do Moskvy. Problémům by se nevyhnuli, pokud by se pouze přestěhovali v rámci země původu. Její otec má kontakty v podsvětí, určitě by je našel. Kdyby se obrátila na policii, ta by na její žádost určitě nereagovala. Nevěděla, v jakém stadiu vyšetřování uvedeného napadení je. To, že je policie ignorovala, si vysvětluje tím, že považují Jezídy za nevzdělance, nevyvinuté lidi, nedívají se na ně jako na plnohodnotné lidi. Předtím nikdy problém s policií neměla. Jejímu otci je jedno, jestli ho chytí a zavrou, když je zabije. Její zdravotní stav je normální, je v druhém měsíci těhotenství. Do ČR přijeli, protože o této zemi slyšeli mnoho dobrého, různí lidé říkali, že tuto zemi mají rádi.

19. Žalovaná si vyžádala zprávy o zemi původu shodné jako v řízení ve věci žalobce a) a žalobkyně b), které byly shrnuty v bodech 12 až 15 tohoto rozsudku.

Posouzení žalob soudem

20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
21. Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.
22. Podle § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
23. Podle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).
24. Podle čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice mohou být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny

nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

25. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
26. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
27. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119, vyplývá, že žadatel musí pro udělení azylu splnit kumulativně následující podmínky: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).
28. Žalobci jako původce pronásledování (o jehož existenci je mezi účastníky sporu) uvedli otce žalobkyně c), tedy osobu soukromou. V takovém případě musí správní orgán posoudit, zda došlo k jednání soukromé osoby či vícero soukromých osob, které je možné označit jako pronásledování (kritérium 2 a 3), zda státní orgány v zemi původu poskytly žadateli ochranu (kritérium 4), a pokud nikoliv, zda je jednání soukromé osoby a/nebo státních orgánů odůvodněno některým z azylově relevantních důvodů (kritérium 5).
29. Žalobci předně namítají, že žalovaný nesprávně neposoudil jednání otce žalobkyně c) jako pronásledování, ačkoliv žalobcům již bylo vyhrožováno vážnou újmou. Z odůvodnění napadených rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný závažnost jednání otce žalobkyně c) nijak nezpochybňoval, neboť se jím stran jeho kvalifikace v podstatě nezabýval. V pasáži, kde se žalovaný věnuje posouzení věci z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu (str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí A, str. 4 napadeného rozhodnutí B), konstatuje tvrzení žalobců a následně se již věnuje reakci úřadů a situaci v zemi původu. Posouzení jednání soukromých osob jako pronásledování je však jedním z požadavků pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Nedosahuje-li jednání soukromých osob intenzity pronásledování, není pak důvodu věnovat se adekvátnosti ochrany ze strany státních úřadů země původu, neboť žadatele nebylo před čím chránit. Platí to však rovněž obráceně. V projednávané věci je podle soudu zřejmé, že důvodem, proč žalovaný mezinárodní ochranu žalobcům neudělil, není to, že by zlehčoval jednání otce žalobkyně c) a jeho přátel, nebo že by dokonce popíral, že k němu došlo. Tyto závěry nebyly rozhodovacími důvody napadených rozhodnutí. Namítají-li žalobci, že žalovaný označil incident za ojedinělý a vyslovil domněnku, že se již nebude opakovat, musí soud konstatovat, že tato tvrzení se neobjevují ani v jednom z napadených rozhodnutí. Tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.

30. Žalobci dále namítají, že žalovaný nesprávně uvedl, že žalobci nejsou v zemi původu vystaveni diskriminaci ze strany státních orgánů.
31. Podle žalobců předně žalovaný neoznačil Jezídy za sociální skupinu, ačkoliv jí jsou. K tomu soud uvádí, že z odůvodnění napadených rozhodnutí skutečně nevyplývá, že by žalovaný jezídskou menšinu jako sociální skupinu označil. Stejně jako jí neoznačil za jinou skupinu relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (náboženskou či národnostní). Žalovaný si však zajistil zprávu o situaci Jezídů v zemi původu a této otázce se věnoval též v odůvodnění napadených rozhodnutí. Ačkoliv se žalovaný nezabýval tím, zda Jezídi tvoří sociální, náboženskou, národnostní či jinou skupinu obyvatelstva, považoval příslušnost k jezídské menšině za *potenciální* důvod pronásledování z azylově relevantního důvodu (pokud by toto pronásledování a příčinná souvislost byly prokázány). Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou. Jen nad rámec nezbytného odůvodnění soud dodává, že argumentace žalobců, že v zemi původu představují příslušníky určité sociální skupiny, je nepřiléhavá. Z jimi citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 69/2003-48 vyplývá, že „[p]říslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení.“ Jezídi přitom podle odborné literatury představují „synkretistické náboženství“, jehož příslušníci bývají řazeni k „některým kurdským kmenům“ (Kropáček, L. *Duchovní cesty islámu*. Praha: Vyšehrad, 2006, s. 200). Ze samotné citované zprávy „Jezídové – Demografie, socio-ekonomická situace, přístup státu a postavení ve společnosti“, která je součástí správního spisu, však vyplývá, že otázka jejich národnostní (etnické) identity není jednoznačná a že řada z nich považuje Jezídy za samostatnou národnost (etnicitu). Tomu odpovídají i tvrzení žalobců a) a c), kteří se v předcházejícím řízení shodně identifikovali jako Jezídi nejen z hlediska náboženského přesvědčení, nýbrž i z hlediska národnosti (etnické příslušnosti). V projednávané věci tak je třeba o žalobcích z hlediska aplikace § 12 písm. b) zákona o azylu uvažovat jako o příslušnících náboženské a národnostní (etnické) menšiny, nikoliv jiné sociální skupiny.
32. Žalobci dále namítají, že se žalovaný nevěnoval dostatečně situaci Jezídů v zemi původu a ze zpráv o zemi původu účelově vybíral informace, které podporovaly jeho závěr, že jezídská menšina v zemi původu nijak diskriminována není. Žalovaný naproti tomu považuje shromážděné podklady za dostatečné a podporující závěr, že Jezídi takovému chování, jaké žalobci popisují, v zemi původu nečelí.
33. Na tomto místě je třeba připomenout rozdělení břemena tvrzení a břemena důkazního mezi žadatele a žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení tíží žalobce, kteří měli uvést důvody, které je možné pod § 12 zákona o azylu podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Břemeno důkazní je pak rozloženo mezi žalobce a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, které je podporují. Uvede-li žadatel skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89, č. 1095/2007 Sb. NSS). Žalovaný tak nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Za tímto účelem je žalovaný povinen si zajistit zprávy o zemi původu, které musí být důvěryhodné, vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a aktuální. Zároveň se musí týkat otázek, které jsou v té které věci důležité pro posouzení případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).

34. Z právě uvedeného tak vyplývá, že žalobci byli povinni v řízení uvést tvrzení, z nichž vyplývají azylově relevantní důvody. Přinejmenším co do otázky diskriminace Jezídů v zemi původu této své povinnosti dostali, když popsali svůj kontakt s policií a obecně uvedli situaci této skupiny. Žalovaný byl proto povinen zajistit dostatečné podklady pro zjištění situace v zemi původu, a to bez ohledu na to, zda podporují verzi žalobců, nebo ji vyvracejí. Žalovaný zajistil zprávy, které se týkaly kromě situace v zemi původu obecně též bezpečnostních sborů země původu a situace jezidské menšiny. Žalovaný také čerpal z aktuálních informací a zprávy, které jsou obsahem správního spisu, vycházejí z různých důvěryhodných zahraničních zdrojů.
35. Podle soudu však tyto zprávy ucelený obraz o situaci této menšiny v zemi původu žalobců poskytnout nemohou, a dostatečný podklad pro závěr, že Jezídi v ní nejsou diskriminováni, tj. potenciálně pronásledováni, tak nepředstavují. Žalovaný sice v napadených rozhodnutích cituje pasáže zprávy o jezidské menšině, v níž se uvádí, že Jezídi v zemi původu nečelí diskriminaci a mají plně garantována politická práva. Zcela však pomíjí, že na téže straně je obsažena informace, že se objevily zprávy o šikaně jezidských dětí ve školách, šikaně příslušníků etnických menšin během vojenské služby či *diskriminaci Jezídů ze strany místních úřadů a bezpečnostních složek* a že Jezídi byli údajně znevýhodněni při přidělování privatizované půdy a při využívání práv na vodu a pastviny. Podobně se dále ve zprávě uvádí, že slovo „Jezíd“ bývá užíváno s pejorativním nádechem jako urážka. Ve zprávě o bezpečnostních složkách země původu se sice na jednu stranu uvádí, jak také cituje žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí, že tamější vláda bojuje proti korupci a že došlo k rozsáhlým změnám, na druhou stranu se z ní podává, že policie kvůli statistikám odkládá složité případy a mnohdy záleží na tom, *mezi kým prověřovaný incident vznikl*. Tyto informace přitom minimálně zčásti korespondují s výpověďmi žalobců stran postavení jezidské menšiny ve společnosti země původu a vztahu bezpečnostních složek na lokální úrovni k ní. Ze žalovaným shromážděných zpráv lze učinit závěr, že situace Jezídů v zemi původu žalobců je složitá a není jednoznačná. Podklady, které si žalovaný zajistil, jsou tak částečně v rozporu s jeho konečnými závěry, tedy skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodování je zčásti v rozporu se spisy a zčásti vyžaduje podstatné doplnění. Pro řádné zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu), je proto třeba zajistit další informace. Tuto námitku žalobců tak soud shledal důvodnou.
36. Žalobci dále namítají, že žalovaný neposoudil dostatečně ochranu, jaká jim byla (či spíše nebyla) úřady země původu poskytnuta. Odlišný pohled žalobců a žalovaného na tuto otázku vychází z odlišných skutkových závěrů. Žalobci uvádějí, že Jezídi v zemi původu čelí takové diskriminaci, že po nich nemůže být požadováno, aby využili všech prostředků, které jim právo země původu nabízí, respektive že s ohledem na tuto diskriminaci po žalobcích nelze požadovat více, než ve vztahu k policii v zemi původu před jejím opuštěním učinili. Naopak žalovaný vychází z toho, že Jezídi obecně nečelí takovému chování, jaké žalobci popisují, a proto je třeba na vyčerpání všech možností trvat. Řešení

této otázky je tak založeno na skutkových zjištěních, která však – jak bylo rozvedeno výše – nebyla dostatečná. V současné době tak jde o otázku čistě hypotetickou. Obecně však soud upozorňuje, že pokud jsou původci pronásledování soukromé osoby, je třeba považovat vnitrostátní ochranu za nedostatečnou, pokud stát není schopen nebo ochoten ochranu poskytnout. Ochrana, kterou právní systém země původu poskytuje, musí být účinná a žadatel k němu musí mít přístup. Pokud není stát ochoten určité skupině poskytovat ochranu před pronásledováním soukromými osobami, bylo by formalistické po příslušnících této skupiny požadovat, aby o ochranu žádali předtím, než zemi opustí, a fakticky tak po delší dobu čelili pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008-101, č. 1806/2009 Sb. NSS). Tím spíše není možné požadovat, aby příslušník takové skupiny, který o pomoc stát původu požádá a z okolností případu vyjde najevo, že ani v jeho konkrétním případě stát původu není ochoten zasáhnout, musel vyčkávat po nějakou dobu či využít všechny prostředky práva státu původu. Žalobkyně c) ve správním řízení uvedla, že policii volali již v průběhu incidentu mezi jejím otcem a jejím tchánem, avšak nikdo nepřijel. Žalobce a) uvedl, že policii kontaktovali několikrát, naposledy jim řekli, ať si svoje věci řeší mezi sebou; tehdy se – podle tvrzení žalobce a) – rozhodli zemi původu opustit. Žalobci tedy o pomoc ve státě původu požádali a rozhodli se zemi opustit, až když nabyli dojmu, že ani v jejich případě nebude policie ochotna věc řešit. Svou rezignaci na pomoc ze strany orgánů země původu přitom shodně odůvodnili vztahem těchto orgánů k menšině, jejímiž jsou příslušníky. Za stavu skutkových zjištění, která doposavad žalovaný učinil, tak nelze učinit závěr, že je po žalobcích skutečně možné požadovat, aby vyčkávali na další postup policie.

37. Výše uvedené nedostatky skutkových zjištění přitom způsobily vadu řízení nejen stran neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, nýbrž rovněž ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
38. Žalobci nakonec uvádějí, že žalovaný pochybil, když je neposoudil jako zranitelnou osobu podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a podle čl. 21 přijímací směrnice. Podle soudu je v této souvislosti třeba dát za pravdu žalovanému, podle kterého není ze žaloby zřejmé, jakého pochybení se měl v této souvislosti dopustit. Označení žadatele jako zranitelné osoby má sice určité důsledky (srov. § 10 odst. 4 zákona o azylu, čl. 11 odst. 1, čl. 17 odst. 2, čl. 18 odst. 3, čl. 21 a čl. 22 přijímací směrnice, čl. 20 kvalifikační směrnice), žalobci však neuvádí, co konkrétně žalovaný v této souvislosti opomenul. Pouhá okolnost, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou, sama o sobě nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K této skutečnosti by musela přistoupit okolnost další, z hlediska udělení mezinárodní ochrany relevantní. Nesplnění povinnosti žalovaného podle § 10 odst. 4 zákona o azylu určit, že žalobci jsou či nejsou zranitelnými osobami, by mohlo teoreticky rovněž vést k porušení některých jejich procesních práv, které by ve výsledku mohlo představovat vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost. Zranitelné osoby totiž mohou vyžadovat v souvislosti s řízením o udělení mezinárodní ochrany podporu k uplatňování práv a plnění povinností. Žalobci nicméně ani v tomto případě takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dostatečně nenamítají. Proto s ohledem na formulaci tohoto žalobního bodu soud dospěl k závěru, že postup žalovaného stran (ne)určení žalobců jako zranitelných osob neměl vliv ani na hmotněprávní posouzení jejich žádostí, ani na výkon jejich procesních práv v předcházejícím řízení. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Vzhledem k tomu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za prokázaný, je v rozporu se spisem a vyžaduje podstatné doplnění, soud napadená rozhodnutí bez jednání zrušil (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. V dalším řízení žalovaný doplní podklady pro rozhodnutí, a to zejména ohledně situace jezidské menšiny v zemi původu. Zejména se bude věnovat otázce, zda jsou Jezídi v zemi původu diskriminováni státními úřady (zejména policií), zda mají Jezídi možnost se reálně domoci ochrany či zda je v trestních věcech, které vyvěrají ze sporů v rámci této komunity či v nichž figuruje Jezíd na straně poškozeného, postupují policejní orgány stejně aktivně jako ve věcech ostatních obyvatel. K tomu si žalovaný zajistí důvěryhodné, vyvážené, transparentní a aktuální zprávy ověřené z různých zdrojů. V případě, že si zajištěné zprávy budou stran některé z rozhodných otázek odporovat, žalovaný se v odůvodnění vypořádá s tím, proč se přiklonil k té které variantě skutkového stavu a proč k informacím, které jeho závěru odporují, nepřihlédl. Zároveň však musí mít žalovaný na paměti, že ve věcech mezinárodní ochrany v případě, že se ocitne v důkazní nouzi a ze zpráv bude moci vyvodit závěr pro žalobce příznivý i nepříznivý, musí postupovat ve prospěch žalobců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 466/2019-41). Na základě takto zjištěného skutkového stavu žalovaný posoudí, zda bylo lze po žalobcích požadovat, aby vyčkávali, jak se bude trestní řízení vyvíjet, či aby uplatňovali další vnitrostátní prostředky ochrany.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení byli plně úspěšní žalobci. Těmto však žádné náklady v řízení nevznikly. Žalobci byli osvobozeni od soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a nebyli ani zastoupeni, tudíž jim nevznikly náklady v souvislosti s právním zastoupením. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce